

POIKANI ON AMMUTTU

EVE JAAKKOLA

JOHNNY
Kniga

EVE JAAKKOLA

**POIKANI ON
AMMUTTU**

JOHNNY KNIGA
HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Eve Jaakkola ja Johnny Kniga 2026

Säkeet sivulla 132 ovat Mariskan
sanoittamasta kappaleesta *Missä muruseni on*.
Kuvaliitteen kuvat kotialbumeista, ellei toisin mainita.

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN: 978-952-362-294-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

*Omistettu Jyrille, joka tavoitteli mahdotonta,
reilua maailmaa, ja Kolalle, joka uskoi
mahdottomaan, oikeuden saamiseen Meksikossa*

2010

28.4.

Istuin mökillä keittiön pöydän ääressä ja katselin ulos ikkunas-
ta. Kevät teki tuloaan. Oli mukavaa nähdä luonnon heräävän.
Nurmi vihersi talven jäljiltä ja krookukset puskiivat esiin. Koi-
vussa vierasmajan edessä ei ollut vielä hiirenkorvia. Tein lähtöä
pihatöihin. Olimme aikanaan sopineet mieheni Kolan kanssa,
että mökillä ei ole pakko tehdä mitään – ja saa tehdä mitä ha-
luaa. Emme olleet puutarhahihmisiä, ja siksi tontti oli metsäinen.
En hoitanut kukkapenkkejä mutta osan pihaa haravoin keväisin.
Kolan vastuulla oli, että polttopuita riitti. Koska vanhempi poi-
kamme Jyri oli pari kuukautta sitten lähtenyt Meksikoon ja aikoi
olla siellä vuoden, Kola oli pyytänyt avukseen vain Turon, nuo-
remman poikamme. He olivat lähteneet aikaisemmin aamulla
kirveen ja vesurin kanssa perkaamaan metsikköä.

Minä jäin tietokoneen ääreen, sillä olin muutaman päivän
päästä lähdössä koulutustehtäviin Namibiaan. Työnantajani
Rikosseuraamuslaitos oli aloittanut yhteistyön Namibian vas-
taavan organisaation kanssa sikäläisten vapaudessa täytöntöön-
pantavien rangaistusten kehittämiseksi. Tarkistin vielä kerran
esitysteni diat ja lähetin ne muille kouluttajille. Aloin olla valmis
ulos, katsomaan, miten miesväki edistyi metsätöissä, sitten ha-
ravoimaan pihaa.

Näin ikkunasta, että Kola ja Turo tulivat takaisin mökil-
le. Turo käveli edessä, selkä suorana, ankaran näköisenä. Kola
tuli perässä, hän näytti jotenkin lyödyltä, selkäänsä saaneelta.

Säikähdin ensin, että jompikumpi oli loukkaantunut ja tarvittiin apua. Kumpikaan ei kuitenkaan näyttänyt loukkaantuneelta, joten päättelin heidän tulevan muuten vain käymään mökillä. Sisällä Kola jäi kauemmas, katsoi pois. Turo käveli suoraan luokseni, otti kiinni olkapäästä ja sanoi: ”Jyri on ammuttu. Jyri on kuollut.”

Kola oli metsässä vastannut ulkomaisesta numerosta tulleen puheluun. Soittaja esittäytyi englanniksi, pyysi Kolaa istumaan alas ja kertoi Jyrin kuolleen Meksikossa. Hän kysyi, ymmärsikö Kola, ja tämä vakuutti ymmärtäneensä. Kola ei kuitenkaan käsittänyt kunnolla edes sitä, kuka hänelle soitti, eikä järkytykseltään pystynyt selittämään asiaa Turolle. Soittaja oli ruotsalainen Tanja. He olivat Jyrin kanssa tutustuneet pari vuotta aiemmin kansalaisjärjestötapaamisessa Malmössä ja pitäneet yhteyttä. Jyri oli kertonut, että he olivat lähentyneet, vaikka hän oli ajatellut, ettei ennen Meksikon-matkaa sitoudu uusiin suhteisiin. He olivat yhdessä meidän mökillämme ennen kuin Jyri lähti Meksikoon. Tanja oli koulutukseltaan ihmisoikeuksiin erikoistunut juristi, ja hän oli ollut ihmisoikeustyössä Meksikossa usean vuoden ajan mutta palannut vuosi sitten kotiinsa Ruotsiin. Tanja tunsikin hyvin paikan, johon Jyri oli lähdössä, ja ihmisiä siellä. Meksiko yhdisti heitä. Me emme olleet tavanneet Tanjaa. Hän oli löytänyt Kolan numeron suomalaisten tuttavien avulla. Turo joutui soittamaan hänelle uudelleen saadakseen selville, mitä oli tapahtunut.

Turon kerrottua Jyrin kuolemasta istuin paikallani. Kuin kaikki olisi pysähtynyt ja romahtanut. Tajuntaani pyrki ajatus, että Jyriä ei enää ole. On elettävä ilman Jyriä. Mahdotonta. Pelkä tyhjiys.

En tiedä, kuinka kauan istuin. Turo meni ulos ja näytti pihalla kävellessään puhuvan itseksensä, itkevän. Kola katsoi minua

ahdistuneena ja sanoi lopulta, että itkisit edes. Ei minulla ollut itkua. Kun Turo palasi sisään, aloin kysellä lisää. Päädyimme siihen, että soitan Tanjalle saadakseni lisätietoa. Tanja kysyi aluksi, halusinko hänen puhuvan ruotsia vai englantia. Sanoin, että ruotsi käy, mutta Tanja totesi kohta, että en ymmärtänyt tai pystynyt sanomaan mitään. Hän vaihtoi englanttiin. Se sujui jotenkin.

Tanja kertoi löytäneensä aamulla internetistä tiedon, että Meksikossa, Oaxacan osavaltiossa triqui-alkuperäiskansan alueella, oli tapahtunut välikohtaus, jossa yksi meksikolainen ja yksi ulkomaalainen oli saanut surmansa. Tanja huolestui ja yritti soittaa Jyrille, mutta Jyri ei vastannut. Tanja alkoi selvittää lisää ja tavoitteli alueella olevia ystäviään ja tuttaviaan. Lopulta hän sai pelkäämänsä tiedon: Jyri oli osallistunut kahden–kolmenkymmenen muun kanssa humanitaariseen karavaaniin, joka oli matkalla San Juan Copala -nimiseen kylään. Puolisotilaallinen ryhmä oli hyökännyt autosaattueen kimppuun. Ensimmäisten tietojen mukaan Jyri oli kuollut.

Tanja oli kotonaan Lundissa, tuskaisena ja levottomana. Hän oli kaikin mahdollisin tavoin yhteydessä Meksikoon. Hän soitti, lähetti sähköpostia, oli chatissa tuttavien ja tuntemattomien kanssa, luki uutisia netistä. Hän soitti Suomen Meksikon-suurlähetystöön ja sai tietää, että he selvittivät asiaa, mutta Meksikossa oli yö, joten mikään ei edennyt. Tanja tiedotti minulle koko ajan, mitä oli kuullut tai lukenut.

Muistin yhtäkkiä Namibian-matkan ja ymmärsin, että minun oli pikaisesti peruttava lähtöni. Kirjoitin kouluttajaryhmälle, että en voinut lähteä mukaan. Kerroin, että olimme saaneet Jyrin ystävän kautta tiedon, että Jyri oli ammuttu Meksikossa. Useiden sikäläisten mukaan hän oli kuollut, vaikka viranomaiset eivät olleet vielä vahvistaneet tietoa.

Lähdimme mökiltä kaupunkiin. Turo halusi mennä kotiinsa ja puhua Jyrin kuolemasta kasvokkain tyttöystävänsä kanssa, kun tämä pääsisi töistä. Turo ajoi, Kola ja minä olimme liian poissa tolaltamme. Matkalla Kola soitti Helsingissä asuvalle tyttärelleen Jutalle ja kertoi, mitä oli tapahtunut. Kun tulimme kotiin, kävin kertomassa naapuritalossa asuville äidilleni ja tädilleni, että Jyri oli kuollut. Halusin kertoa sen itse, ennen kuin se ehtisi uutisiin. Äidin järkyttyneet kasvot satuttivat.

Soitin ulkoministeriöön. Ulkoministeriön edustaja sanoi, että heillä oli tieto, että jotain oli tapahtunut, mutta ei enempää. Virkailija kysyi, mistä tiesin, että Jyri oli kuollut. Tavasini hänelle kirjain kirjaimelta karavaania tukeneiden vaihtoehtoliikkeiden nettisivujen osoitteita, joihin Tanja oli lähettänyt linkkejä.

Illansuussa Tanja kertoi saaneensa toisen vahvistuksen sille, että Jyri oli kuollut. Kuolleita oli kaksi, Jyri ja meksikolainen nainen nimeltä Bety Cariño. Silminnäkijöitä ei ollut tavoitettu, oli vain toisen käden todistajia, jotka olivat puhuneet lähellä käyneen ambulanssin henkilökunnan kanssa. Ambulanssi kuljetti hyökkäyksessä haavoittuneita, ei Jyrin ja Betyin ruumiita.

Meksikolaiset kertoivat Tanjalle, että Jyriä osui päähän, kun hän yritti pelastaa Betyä luotisateessa. Tanjan mukaan eräs rauhanjärjestö neuvotteli parhaillaan aluetta valvovan puoliso-tilaallisen ryhmän kanssa ruumiiden luovuttamisesta. Seuraavassa viestissään Tanja kertoi, että Jyrin ruumis oli sairaalassa tapahtumapaikan läheisessä kaupungissa. Tanja oli puhunut Jyrin kanssa Skypeä kaksipäivää sitten ja Jyri oli sanonut nähneensä unta, jossa hänet ammuttiin.

Pyysin ulkoministeriöstä vahvistusta Tanjan välittämiin tietoihin. Puoli kymmenen aikaan illalla Suomen Meksikon-suurlähetystöstä viestittiin, että lähetystön henkilöstöä oli lähtenyt Oaxacaan selvittämään tilannetta. He odottivat viran-

omaisten vahvistuksia haavoittuneista ja mahdollisesti kuolleista. Suurlähetystö oli saanut järjestötoimijoilta samanlaisia tietoja kuin Tanja, mutta heidän täytyi odottaa virallista vahvistusta. Suurlähetystön edustaja pahoitteli tapahtunutta jo tässä vaiheessa.

Hieman ennen puoliyötä tuli virallinen suru-uutinen: Jyri oli tänä aamuna paikallista aikaa löytynyt kuolleena autosta tapah-
tumapaikalta. Hänellä oli ollut mukanaan jokin henkilöllisyys-
todistus, minkä lisäksi hänen ystävänsä olivat tunnistaneet hä-
nen ruumiinsa. Autossa oli ollut myös meksikolaisnaisen ruumis.

Suurlähettiläs esitti saman tien viralliset surunvalittelut. Hän kertoi lähetystön henkilökunnan olevan pahoillaan ja surullisia ja esitti heidän syvimmän osanottonsa meille. Hän lupasi suurlähetystön tukevan meitä kaikin käytettävissä olevin keinoin ja tekevän voitavansa rikoksen selvittämiseksi.

Miten me selviämme tästä?

29.4.

Yö oli levoton, mutta olin niin väsynyt, että nukuin silti. Tanjalta oli tullut yön aikana viesti, että sairaalassa Jyrin luona oli Rubén, joka oli kutsunut Jyrin Meksikoon.

Tanja oli tuntenut meksikolaisen Rubénin pitkään, sillä maassa ollessaan hän teki yhteistyötä tämän edustaman järjestön kanssa. Järjestö työskenteli erityisesti alkuperäiskansojen parissa Oaxacassa. Kun Rubén oli alkanut suunnitella matkaa Eurooppaan ja Suomeen, Tanja oli saattanut hänet yhteyksiin Jyrin kanssa. Tanja tiesi, että yhteiskunnallisia muutoksia ajavat vaihtoehtoliikkeet Meksikossa kiinnostivat Jyriä. Rubénin Suomen-vierailulla elokuussa 2009 Jyri toimi isäntänä, oppaana ja osin tulkkinaakin, vaikkei Jyri oikeastaan puhunut espanjaa. Hän oli opiskellut portugalia, kun oli vuosituhannen alussa lähdössä Angolaan, ja ymmärsi espanjaa sen pohjalta. Hän oli lukenut paljon oaxacalaisjärjestöjen toiminnasta ja alueen viime vuosien tapahtumista ja pystyi sen vuoksi nopeasti ymmärtämään, mistä Rubén puhui. Jyri oli kertonut minulle heidän välilleen syntyneestä vahvasta yhteydestä. En pitänyt kuulemastani, varsinkaan kun Jyri kertoi Rubénin kutsuneen hänet Meksikoon tutustumaan järjestönsä toimintaan. Minusta Rubén kuulosti karismaattiselta tyypiltä, joka teki vaikutuksen ihmisiin ympärillään. Pelkäsin hänen tehneen liian suuren vaikutuksen Jyriin.

Rubénin edustama järjestö oli yksi karavaanin järjestäjistä. Puolisotilaallinen Ubisort-ryhmä oli piirittänyt autonomiseksi

julistautunutta triqui-alkuperäiskansan kylää puoli vuotta, ja karavaanin järjestäjät pyrkivät edistämään piiritystilanteen purkautumista. Mukana oli paikallisten kansalaisaktiivien lisäksi toimittajia ja ulkomaisia ihmisoikeustarkkailijoita. Kylään vievälle tielle oli kuitenkin asetettu esteitä, ja kun autosaattue pysähtyi kääntyäkseen takaisin, sitä kohden avattiin tuli. Etummaisessa autossa istuneet Bety ja Jyri kuolivat. Useita muita haavoittui. Rubén istui etupenkillä samassa maastoautossa kuin taaempana istuneet Bety ja Jyri.

Rubén kertoi Tanjalle, että Jyri kuoli heti, ei kärsinyt. Hän kertoi puhuneensa sairaalassa Jyrille koko ajan, sillä hänen uskomuksensa mukaan sielu tai henki pysyi ruumiin lähellä jonkin aikaa kuoleman jälkeen. Rubén kertoi, että Jyrille tehtäisiin ruumiinaus Meksikossa, mutta hän painotti, että se täytyy tehdä uudelleen Suomessa. Hänen mielestään Meksikon viranomaisiin ei voinut luottaa. Järjestö toivoi Jyrin ruumista ensin hyvästelyseremoniaan. Kauhistuttava ajatus, en halunnut antaa Jyriä mihinkään seremoniaan, halusin, että suurlähetystö järjestää hänet pois sieltä!

Aamulla minulla oli aika tutulle kampaajalle. Mietin, pystynkö menemään sinne. Ajattelin, että olisi hyvä, että joku pesee, leikkaa ja kuivaa hiukseni ja hieroo päätäni. Itse en pystynyt. Kerroin kampaajalle, mitä oli tapahtunut. Kampaaja järkyttyi, tietenkin, otti osaa mutta kykeni tekemään työnsä rauhallisesti.

Jyrin pitkäaikainen kumppani Kika tuli käymään luonamme. Jyri ja Kika eivät Jyrin Meksikoon lähtiessä olleet enää parisunta, mutta heidän suhteensa oli läheinen ja vahva. Istuimme keittiön pöydän ääressä, puhuimme, koetimme ymmärtää, mitä oli tapahtunut, jaoimme tuskaista oloa. Kika asui Turussa ja oli menossa tamperelaiselle kaverilleen yöksi.

Jyrin ja Tanjan oli pitänyt tänään tavata Skypessä ja kirjoittaa yhdessä artikkelia Oaxacasta. Tanja oli odottanut, että Jyri ilmestyisi tietokoneen ruudulle, hymyilisi. Hän oli epätoivoinen ja yksinäinen. En tiennyt mitä sanoa, sillä tuntui, että lohtua ei ollut. Kaikki muu järjestyisi, mutta Jyri ei tulisi takaisin.

30.4.

Kävin kaupassa. Tuntui oudolta, että kaikki näytti olevan entisellään ja jatkuvan normaalisti. Jyri oli kuollut! Lehtien lööpit ja etusivut osuivat silmiini, edellisenä päivänä niissä ei ollut nimiä, nyt niissä oli nimi ja kuva. Törmäsin kaupassa tuttavaani jumppatunneilta. Hän kysyi kuulumisia ja minä töksäytin, että tuo Jyri, josta iltapäivälehdet kertoivat, oli meidän poikamme.

Olo oli jähmettynyt, kuin olisin katsellut itseäni sivusta. Aavistus tuskaa, tyhjyyttä. Ystäväni poikkesi, kävimme tapahtumia läpi, mutta muuten ei ollut paljon sanottavaa. Jyrin kuoleman jälkeen minä ja Kola olimme käyneet äitini ja tätini kanssa syömässä läheisen senioritalon ravintolassa. Se oli alkanut tuntua ahdistavalta, suurin osa lounasvieraista oli heidän tuttujaan ja tiesi Jyristä. He katsoivat meitä osaa ottaen. En oikein jaksanut tai osannut puhua mitään äidin ja Ailin kanssa. Kola tunsu samoin ja hän ehdotti että syödään kotona. Sanoin, että en pystynyt laittamaan ruokaa. Kola lupasi laittaa. Ruokahalua ei meillä kummallakaan ollut, mutta järki sanoi, että piti syödä edes jotakin. Soni-koirasta oli pidettävä huolta, ja lenkit pitivät päivässä rytmin.

Istuin lähes kaiken aikaa sähköpostin ääressä. Viestittelin Tanjan, ulkoministeriön virkailijoiden, Jyrin järjestökumppanien ja muiden ystävien kanssa. Jyrin ystävä olisi halunnut tavata minut, mutta en osannut suunnitella mitään vaan elin hetki kerrallaan. En halunnut liikkua paljon kodin ulkopuolella, varsinkaan

kaupungilla. Puhuimme Skypeä Rubénin ja muutaman muun Jyrin isäntäjärjestön edustajan kanssa. He kertoivat karavaanista ja järkytyksestään Bety'n ja Jyrin kuolemasta. Oli hämmäntävää kohdata heidät, en tiennyt mitä sanoa. Tunsin silti voivani paremmin, kun pidin yhteyttä Jyrin ystäviin ja he meihin. Pelkäsin aikaa, jolloin en voisi enää istua sähköpostin, Facebookin ja Messengerin äärellä lukemassa ja kirjoittamassa.

Ensimmäiset viestit koskivat Jyrin kuoleman vahvistumista ja seuraavat Jyrin ruumiin Suomeen saamista. Tanja oli sitä mieltä, että Kolan ja minun on lähdettävä hakemaan Jyriä. Ajatus kauhistutti. Kuinka voisin, löytäisin, ymmärtäisin? Meksiko tuntui pelottavalta väkivallan maalta, jossa kuka hyvänsä missä tahansa saatettiin tappaa, eivätkä viranomaiset kysyneet tekemään tai halunneet tehdä mitään. Vastasin Tanjalle, että en ollut riittävän vahva lähtemään Meksikoon. Tanja kysyi, lähtisimmekö hänen kanssaan. Se tuntui mahdolliselta. En kuitenkaan halunnut lähteä, jos vaarana olisi, että Jyri tuodaan Suomeen minun ollessani matkalla. Alkoi näyttää siltä, että Meksiko halusi Jyrin ruumiin nopeasti maasta pois, mahdollisesti vähentääkseen kiusallista kansainvälistä huomiota.

Ulkoministeriöstä tuli viesti, jossa kerrottiin, että vakuutusyhtiöiden omistama SOS International oli käynnistänyt kotiuttamistoimenpiteet. Kotiutus näytti siirtyvän seuraavalle viikolle. SOS International lennättäisi jo toista kertaa Jyrin maasta toiseen. Ensimmäisellä lennolla Jyri oli tajuttomana. Nyt hän oli kuollut.

Vuonna 2005 Jyri ja Kika olivat Turun maailmankaupan kehitysyhteistyöprojektin takia Bangladeshissa. He matkustivat maitse Venäjän, Mongolian, Kiinan, Tiibetin ja Nepalin kautta. Juna-matkaan kului yli kaksi kuukautta, koska he viipyivät joissain pysähtymispaikoissaan pidempiä aikoja. Perillä Bangladeshissa oli tarkoitus olla muutama kuukausi. Jyri kirjoitti matkan varrelta sähköpostilla kuulumisia ja pyysi postikortteja varten sukulaisien osoitteita. Ne olivat unohtuneet kotiin. Mongolia teki suuren vaikutuksen, maisemat olivat upeita. Jyri ja Kika kävivät maaseudulla tutustumassa villaprojektiin, josta voisi ostaa reilun kaupan periaatteilla tuotteita maailmankauppaan myytäväksi. Kika opetti paikallisille uudenlaisen huovutustekniikan. He saivat kutsun viisivuotiaan pojan hiustenleikkuujuhlaan, pikkulapsesta isommaksi kasvamisen juhlaan. Tarjolla oli runsaasti ruokaa ja juomaa, myös vodkaa ja tammanmaitokiljua. Juhlan kuluessa Jyri innostui haastamaan paikallisen painimestarin otteluun. Jyrillä oli pitkä parta, ja aluksi painimestari vain kiersi häntä toistellen: ”Tuo parta, tuo parta.” Parta toi painimestarille mieleen jakkihärän, se häiritsi häntä eikä hän pystynyt keskittymään. ”Miten tuosta saa otteen, kun se näyttää jakkihärältä?” Lopputulosta ei varmasti tarvitse kertoa, Jyri kirjoitti viestissään.

Perillä Bangladeshissa Jyri selvitti, miten yhteistyöhanke oli edennyt ja osallistui uuden hankkeen suunnitteluun. Hän opetti

Norjaan lähdössä olleille yhteistyöjärjestön kättilöille englantia. Kika opasti tekemään sellaisia käsitöitä, joita voisi myydä Suomessa. Me Kolan kanssa suunnittelimme matkaa Bangladeshiin heitä tapaamaan. Sitten Jyri sairastui.

Jyri ja Kika olivat lomailemassa rannikolla, kun Jyri tuli huonovointiseksi. Vointi heikkeni nopeasti, ja he lensivät pääkaupunkiin Dhakaan. Kika soitti avuksi norjalaisen kättilön, ja he saivat Jyrin sairaalaan. Kika vaati uutta hoitopaikkaa, kun ensimmäisessä ei osattu tehdä mitään. Hän pelkäsi Jyrin kuolevan. Jyri siirrettiin maksasairauksiin erikoistuneeseen sairaalaan, ja apuun tuli vielä ruotsalainen sairaanhoitaja, joka kehotti henkilökuntaa kytkemään Jyrin hengityslaitteeseen ja käski ottamaan verikokeita. Samalla hän alkoi järjestää ambulanssilentoa tietämäänsä hyvään sairaalaan Bangkokissa. Minä sain tiedon Jyrin sairastumisesta kesken kokouksen. Kuulin hänen olevan koomassa. Lääkärit sanoivat, että mahdollisuudet selvitä olivat 50–50.

Lähdin kotiin ja soitin Kolalle, pyysin häntä ottamaan yhteyttä ulkoministeriöön. Kuljin edestakaisin olohuoneessa ja aloin imuroida, koska se tuntui ainoalta tavalta pysyä kasassa. Vähän väliä pysähdyin itkemään. Jos Jyri nyt kuolee, en selviä siitä koskaan. Jyri ei voi kuolla. Samanaikaisesti tiesin, että Jyrikin voi kuolla. Maailmassa kuolee kaiken aikaa ihmisiä tauteihin, onnettomuuksiin ja vaikka mihin. Emme mekään ole suojassa siltä mahdollisuudelta.

Viestittelin Bangladeshiin, ja kohta siirto Bangkokiin varmistui. Olin jo kysellyt lentolippuja Bangladeshiin mutta nyt ostin ne seuraavalle päivälle Thaimaahan. Lento kului lukien, torkuen, ympärille tuijotellen. En voinut päästää ajatuksiini tilanteen pelottavuutta. Kun avasin puhelimen perille saavuttuamme, pelkäsin, että siellä olisi tieto Jyrin kuolemasta. Ulkoministeriön päivystyspuhelimien viesti kertoi kuitenkin sairaalan nimen ja

osaston. Viestin mukaan Jyri oli edelleen tajuton, mutta tila ei ollut huonontunut. Toivoa oli.

Perillä sairaalassa Jyrin näkeminen helpotti hieman. Olin ajatellut hänen makaavan täysin liikkumatta ja reagoimatta, koska hänen oli sanottu olevan koomassa. Sen sijaan Jyri liikehti levottomasti vaikkakin tajuttomana. Silittelin, rauhoittelin, pelkäsin, että Jyriin kiinnitetyt monet letkut irtoaisivat. Minusta tuntui, että hän rauhoittui kosketuksesta ja puheesta. Kola jäi Jyrin luo ja minä lähdin etsimään Kikaa, joka oli laitettu lepäämään toiselle osastolle.

Kun illalla tulimme uudelleen katsomaan Jyriä, hän avasi silmänsä. Seuraavana päivänä hän oli jo selvästi hereillä ja tajuisaan. Iho oli voimakkaan keltainen. Hän ei pystynyt puhumaan hengityslaitteen vuoksi mutta kirjoitti kysymyksiään paperille. Mitä oli tapahtunut, miten me olimme siellä?

Suurlähetystö oli varannut meille huoneen hyvätasoisesta hotellista, jonne Kika majoittui kanssamme. Minun oli mahdollonta jättää Kikaa yksin omaan huoneeseen ja yhtä mahdollonta ajatella, että olisin eri huoneessa kuin Kola. Tuntui, että meidän kolmen oli pysyttävä lähekkäin ja tuettava toisiamme, kun Jyrin selviytymisestä ei ollut varmuutta. Päätimme nukkua kaikki samassa huoneessa. Hotellissa oli hieno ja runsas aamiainen. Ensimmäisenä aamuna en syönyt mitään tuoretta, koska ajattelin, että vatsataudin riskiä ei voinut ottaa. Seuraavana aamuna uskalasin jo herkutella tarjolla olleilla eksoottisilla hedelmillä. Viikon viimeisinä päivinä pystyimme hieman tutustumaan lähiympäristöön. Kävelimme helteisen suurkaupungin kaduilla ja kävimme syömässä hotellin ulkopuolellakin. Alkoi tuntua siltä, että tästä selvitään.

Sairastumisen ja kooman, joka osoittautui maksakoomaksi, syynä oli A-hepatiitti, jota vastaan Jyri luuli olevansa rokotettu.

Tapahtumat lähensivät Kolaa, Kikaa ja minua. Ne lähensivät meitä myös Jyriin, vaikka kriittisimmillä hetkillä Jyri ei tiennyt maailmasta mitään. Kotiin palattuaan hän totesi, että hänhän ei kärsinyt yhtään, mutta ymmärsi muiden ahdistuksen, pelon ja vaivannäön. Sen sanottuaan Jyri kurtisti kulmiaan. Hän sanoi, ettei ollut pahoillaan pelastumisestaan. Hänen oli silti vaikea hyväksyä sitä, että hänet pelastettiin, kun Bangladeshissa enemmistöllä ei ollut mitään mahdollisuuksia vastaavassa tilanteessa. Hänen selviytymisensä perustui maailman epäoikeudenmukaisuuteen ja symboloi sitä.

**Koskettava tarina äidin surusta,
ihmisoikeustyöstä ja yli
kymmenen vuotta kestäneestä
yrityksestä saada murhaajat
oikeuden eteen.**

VOUNNA 2010 Eve Jaakkola viettää rauhallista kevätpäivää mökillä, kun hän kuulee poikansa kuolemasta. Yhtäkkiä elä-mältä putoaa pohja.

Kansalaisaktivisti Jyri Jaakkola kuoli ayustusretki-kunnan väijytyksessä Meksikossa. Jyri oli matkalla ase-miesten saartamaan kylään, kun heidän autosaattueensa pysäytettiin ja Jyri ja hänen kollegansa Bety ammuttiin.

POJAN KUOLEMAN jälkeen alkaa äidin surutyö ja taistelu Jyrin murhaajien saamiseksi oikeuden eteen.

EVE JAAKKOLA on työskennellyt Tampereen yhdyskunta-seuraamustoimiston ja Vilppulan vankilan johtajana.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

99.1

978-952-362-294-4